

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. H. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 12. 2019, č. j. 57 A 81/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019, č. j. MV-37168-4/SO-2019, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 12. 2018, č. j. OAM-21703-16/DP-2018, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22. 1. 2019, č. j. OAM-21703-21/DP-2018, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, č. j. 57 A 81/2019 - 54.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že závěr učiněný správními orgány z výpovědi žalobce a protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 (dále jen „protokol OIP“) o neplnění účelu pobytu a výkonu závislé práce odpovídá provedenímu dokazování. Správní orgány se vypořádaly se všemi důkazy a srozumitelně a přesvědčivě vysvětlily, proč a k jakým závěrům dospěly. V tomto směru jsou úvahy správních orgánů logické a srozumitelně podané. Krajský soud se ztotožnil s vyhodnocením dokazování provedeného ve správním řízení, že žalobce účel pobytu (podnikání) neplnil, neboť vykonával činnost závislou. Z výpovědi žalobce a protokolu OIP jednoznačně vyplynulo, že žalobce nepodnikal a vykonával závislou práci v době předchozího povoleného pobytu od 23. 8. 2016 do 30. 11. 2017, tj. rok a čtvrt, z celkové doby povoleného pobytu dvou let. Skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn řádně s tím, že žalobce byl ve správním řízení o jeho žádosti kromě podání žádosti zcela pasivní, k podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřil, žádné skutečnosti vyvracející závěry správních orgánů netvrdil a žádné důkazy pro oponentní tvrzení nenavrhoval. Skutečnost, že žalobce formálně má živnostenské oprávnění, platí daně a odvody, závěr o skutečném nevykonávání podnikání nevylučuje (rozhodný je skutečný stav, nikoli stav formálněprávní). Neplnění účelu povoleného pobytu spočívajícího v podnikání je přitom jinou závažnou překážkou pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgány byly kompetentní učinit vlastní úsudek o závislé práci žalobce za situace, kdy k této otázce nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí. Pokud tedy správní orgány zjišťovaly a posuzovaly, zda ve vztahu k povolenému účelu pobytu (podnikání) žalobce vykonával závislou činnost nebo podnikal, plnily povinnosti kladené na ně zákonem o pobytu cizinců řádně a své kompetence nepřekročily. Krajský soud aproboval závěr správních orgánů, že neplnění účelu pobytu po dobu cca dvou třetin doby povoleného pobytu je neplněním po převážnou dobu s tím, že účel pobytu nebyl plněn dlouhodobě a nepřetržitě. Správní orgány správně vyhodnotily tuto skutečnost jako závažnou překážku bránící pobytu žalobce na území a své závěry logicky, přesvědčivě a podrobně odůvodnily. K námitce, v níž žalobce vytýkal správním orgánům nesprávné posouzení jeho rodinné a soukromé situace, krajský soud uvedl, že tuto námitku žalobce neuplatnil ve správním řízení. Jelikož žalobce takovou námitku v odvolacím řízení neuplatnil, žalovaná se s ní v napadeném rozhodnutí tudíž zabývat nemohla. Jejím nevypořádáním tak nemohlo dojít k porušení povinností žalované při vydání napadeného rozhodnutí a ke zkrácení práv žalobce ve správním řízení, tudíž nezákonnosti napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud dodal, že přiměřenosti rozhodnutí v rozsahu odpovídajícím informacím známým správnímu orgánu I. stupně ze spisu, evidencí a výsledku žalobce se tento orgán zabýval na str. 7 a 8 svého rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu při správní úvaze o přiměřenosti správní orgán I. stupně nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, ani je nezneužil.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že v případě neprodloužení pobytu na základě § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců podle ustálené judikatury musí správní orgán zkoumat, zdali

pokračování

bude jeho rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, tedy v souladu s §174a zákona o pobytu cizinců. Posouzení jak správních orgánů, tak i krajského soudu je ovšem velmi vágní, obsahuje pouze stručný výčet rodinných vazeb stěžovatele, nikoliv jejich zhodnocení. Takový postup je v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť chybí dostatečné individuální posouzení protichůdných zájmů tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Stěžovatel má aktuálně fungující podnik s potravinami, intenzivně se věnuje podnikatelské činnosti a prohlubuje integraci v České republice, která je zjevná již z toho, že v květnu 2017 požádal o trvalý pobyt.

[6] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány a posléze i krajský soud rezignoval na vypořádání se s námitkou chybně hodnoceného výsledku stěžovatele. Nejenže šlo o výsledek poskytnutý v kontextu zcela jiné situace, tj. v kontextu žádosti o trvalý pobyt, ale šlo navíc o období více než rok předcházející období, kdy bylo rozhodováno o prodloužení dlouhodobého pobytu. Má-li správní orgán a následně soud zvažovat naplnění „jiné závažné překážky“ a v rámci ní také dobu výkonu závislé práce či podnikání, je třeba poměřovat dobu plnění účelu pobytu ke dni vydání rozhodnutí o prodloužení dlouhodobého pobytu, což v tomto případě již z podstaty věci nebylo možné. Ani krajský soud, ani správní orgány tedy nemohly dostát své povinnosti vydat rozhodnutí podle skutečného skutkového stavu ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a rovněž své povinnosti zjistit všechny rozhodné skutečnosti včetně těch, které mluví ve prospěch stěžovatele podle § 50 odst. 3 téhož zákona.

[7] Stěžovatel rovněž poukazoval na to, že byl v dobré víře podle § 2 odst. 3 správního řádu, že bude prodloužen jeho dlouhodobý pobyt, když se tak několikrát v minulosti již stalo. Přestože nijak nezměnil svou činnost za roky pobytu na území, najednou a bez změny rozhodných skutečností mu pobyt prodloužen nebyl. Stěžovatel v době rozhodování žalované pobýval na území České republiky již 10 let, kdy nikdy předtím neměl s prodloužením pobytu problém.

[8] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobní námitkou, že žalovaná postupovala v rozporu se základními zásadami správního řízení, když nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Stěžovatel zdůraznil, že výklad předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců provedený krajským soudem považuje za přepjatý formalismus vedoucí k evidentně nespravedlivému rozhodnutí nesledující smysl a účel zákona. Krajský soud svým postupem zcela následoval a aproboval postup správních orgánů, které žádným způsobem podezření na obcházení zákona nezasazovaly do kontextu ohrožení veřejného pořádku, nepoměřovaly jeho intenzitu a v tomto směru neargumentovaly. Takovýto postup svědčí o nedostatku důvodů rozhodnutí, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť při řádném zhodnocení intenzity onoho tvrzeného narušení povinností cizince ve vztahu k délce pobytu a hloubce integrace na území by správní orgány a následně krajský soud nemohly dojít k závěru, že v daném případě šlo o dostatečně závažnou překážku pobytu cizince.

[9] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[13] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obстоjí.

[14] Stěžovatel zejména nesouhlasil názorem krajského soudu, že správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.

[15] Podle § 44a odst. 3 věta druhá ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona. Podle § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka

pokračování

pobytu cizince na území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[16] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

[17] Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

[18] Je třeba poukázat na skutečnost, že čl. 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále vyplývá, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán se musí s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 – 32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39). Správní orgány měly proto povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Podle názoru krajského soudu se správní orgán I. stupně touto otázkou zabýval na str. 7 a 8 svého rozhodnutí, a to dostatečně. S tímto závěrem zdejší soud souhlasí.

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, že nebyla opomenuta zásadní hlediska případu stěžovatele. Z tohoto rozhodnutí plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb stěžovatele v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že sám stěžovatel v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije na území České republiky již delší dobu a že zde má manželku, přičemž jejich nezletilý syn žije ve Vietnamu u svých prarodičů, nic bližšího neuváděl. Stěžovatel se tak posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu domáhal pouze obecně a neuvedl, v čem konkrétně by jeho nepřiměřenost měla spočívat. Zdejší soud přitom v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34, konstatoval, že „*Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných*

podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).“ Výše uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Správní orgán I. stupně nezpochybnil tvrzení stěžovatele, že má na území České republiky manželku a určité ekonomické a sociální vazby. Z dostupných podkladů (žádost stěžovatele, cizinecký informační systém a výslech stěžovatele v jiném řízení) bezpečně zjistil osobní a rodinnou situaci stěžovatele, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl zastoupen advokátem. Stěžovateli bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. V podaném odvolání stěžovatel pak proti posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nic nenamítal. Správní orgány proto nepochybily, když stěžovatele nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, případně neprovedly důkaz jeho výsledkem. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na území České republiky nepobývali ti cizinci, kteří porušují platné zákony, s právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu provedené správními orgány dostatečné.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že poukaz stěžovatele na to, že má aktuálně fungující podnik s potravinami, intenzivně se věnuje podnikatelské činnosti a prohlubuje integraci v České republice, je pro posouzení dané věci irelevantní. Jedná se totiž o skutečnosti, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu, ke kterým zdejší soud nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[21] Rovněž námitka stěžovatele, že správní orgány porušily své povinnosti podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, pokud vycházely z výsledku stěžovatele provedeného v řízení o povolení k trvalému pobytu, je nedůvodná.

pokračování

[22] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 8. 8. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovatel pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 22. 3. 2008, poslední pobytové oprávnění mu bylo uděleno na dobu od 23. 8. 2016 do 22. 8. 2018. Při výsledku provedeném dne 1. 8. 2017 v řízení o povolení k trvalému pobytu stěžovatel podrobně popisoval svou pracovní činnost v provozovně společnosti GEMTEK CZ s. r. o., kde pracoval v období posledních čtyř let. Z uvedeného je zřejmé, že informace uvedené při tomto výsledku pokrývají i podstatnou část rozhodného období, na které bylo stěžovateli naposledy uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jednalo se tak o relevantní informace, které ve spojení s dalšími získanými podklady (zejm. protokol OIP, který konstatoval výkon nelegální práce stěžovatelem v období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017) umožnily správním orgánům zjistit řádně a úplně skutečný stav věci a na jeho základě učinit důvodný závěr o tom, že stěžovatel vykonával (nelegálně) závislou práci v době předchozího povoleného pobytu minimálně od 23. 8. 2016 do 30. 11. 2017, tj. rok a čtvrt, z celkové doby povoleného pobytu dvou let. Správní orgány proto postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy, pokud v nyní posuzovaném řízení při zjišťování skutečného stavu věci vycházely mimo jiné i z protokolu o výsledku stěžovatele provedeném dne 1. 8. 2017 v řízení o povolení trvalého pobytu, tedy ze skutečností známých jim z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu).

[23] Nejvyšší správní soud pak souhlasí se správními orgány i krajským soudem, že neplnění účelu pobytu po dobu cca dvou třetin doby povoleného pobytu je neplněním po převážnou dobu s tím, že účel pobytu nebyl plněn dlouhodobě a nepřetržitě. Správní orgány správně vyhodnotily tuto skutečnost jako závažnou překážku bránící pobytu žalobce na území a své závěry logicky, přesvědčivě a podrobně odůvodnily. Krajský soud proto nepochybil, když aproboval postup správních orgánů a podanou žalobu zamítl. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 – 25, ve kterém zdejší soud uvedl, že *„Jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců] může být i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v ČR, typicky dlouhodobý výkon závislé práce bez patřičného povolení úřadu práce, tedy výkon nelegální práce (srov. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, bod 12, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24, bod 13, a ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19, bod 18). [...] hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý.“*

[24] Námitkou stěžovatele, že byl v dobré víře podle § 2 odst. 3 správního řádu, že mu bude dlouhodobý pobyt prodloužen, když se tak několikrát v minulosti již stalo, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na

poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované, a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu